

Vår dato	Din/Deres dato	Saksbehandler
22.02.2023	14.11.2023	Jaime Espantaleon
800 80 000	Din/Deres referanse	Telefon
Skatteetaten.no	22/6868	91910662
Org.nr	Vår referanse	Postadresse
974761076	2023/535	Postboks 9200 Grønland 0134 Oslo

Kommunal- og distriktsdepartementet
Postboks 8112 Dep
0032 Oslo

Høringsuttalelse - NOU 2022: 11- Ditt personvern - vårt felles ansvar

Vi viser til departementets høringsbrev av 11. november 2022 om Personvernkomisjonens utredning, NOU 2022:11 *Ditt personvern – vårt felles ansvar*.

Personvernkomisjonen har levert en grundig rapport med en omfangsrik liste over anbefalinger og tiltak som belyser personvernets tilstand på ulike samfunnsområder i Norge. Generelt er vårt inntrykk at utvalget gir en balansert redegjørelse for personvernets betydning, samtidig som vi på enkelte områder ser behov for ytterligere nyansering.

Vi vil innledningsvis gi noen generelle merknader til forslaget om en nasjonal personvernpolitikk, og deretter komme med innspill til de kapitlene som er særlig relevante for Skatteetatens myndighetsområder. Merknadene følger rapportens oppbygning.

1. Trenger vi en nasjonal personvernpolitikk og hva skal ev. en slik politikk omhandle?

Personvernkomisjonens fremste forslag, oppsummert under punkt 1 i rapporten, er å etablere en «personvernpolitikk som legger føringer for digitaliseringen av samfunnet i tillegg til hva som følger av lovgivningen. Politikken må omfatte både offentlig og privat sektors behandling av personopplysninger, og må sørge for at personvern ivaretas i utformingen av lovverk». Politikken skal ha noen overordnede hensyn, og kommisjonen gir en rekke forslag til hvordan ambisjonene kan realiseres.

Slik vi forstår forslaget skal politikken være en personvernstrategi med en klar politisk innretning og uttalte mål knyttet til personvern. Vil leser samtidig forslaget som et ønske om å lage en nasjonal norm, noe i retning av *Normen* i helsesektoren, med prinsipper som skal gis generell anvendelse.

Skattedirektoratet ser positivt på at man søker å skape større bevissthet og bidra til å spre grunnleggende kunnskap om personvern i befolkningen og samfunnet for øvrig. Vi støtter også initiativet for å styrke personvernkompetansen hos flere offentlige organer, med spesiell oppmerksomhet på regelverksarbeid. Videre er vi positive til et felles arbeid med delingsstandarder og personvernkrav i anskaffelser som kan inngå som en del av en slik politikk. Vi kommer tilbake til dette under pkt. 3.3 nedenfor.

Kommisjonen uttaler at «en nasjonal personvernpolitikk forutsetter et solid kunnskaps- og kompetansegrunnlag» og det foreslås at «andre tilsynsmyndigheter enn Datatilsynet bør veilede om personvernspørsmål som direkte er knyttet til deres myndighetsområde». Det foreslås videre å opprette et nytt organ som skal ha ansvar for gjennomføring av politikken, og gi veiledning og råd på personvernområdet.

Kommisjonen uttaler videre at «det [ikke] lenger er tilstrekkelig å vurdere personvern som en arena kun for spesialister og spesielt interesserte». I kjølvannet av denne uttalelsen foreslår kommisjonen å bygge opp spesialkompetanse innen personvern hos andre myndigheter enn Datatilsynet. Dette fremgår eks. under anbefaling nr. 3 under punkt 13.8 i rapporten, der man trekker frem Arbeidstilsynet som et mulig eksempel. Tilsvarende under anbefaling nr. 8, samme punkt, der en løfter frem muligheten for at flere myndigheter kan gi veiledning om personvern når dette fagområdet direkte angår deres myndighet.

Etter vår oppfatning synes ikke kommisjonen å ta helt innover seg at forvaltningen allerede i dag har en generell veiledningsplikt og en spesiell plikt til å hjelpe det rettssøkende publikum om alle regler som er relevante for saksbehandlingen, herunder også personvern. På denne bakgrunn kan det etter vår oppfatning være mer hensiktsmessig å bidra til å styrke de respektive fagmiljøene som allerede arbeider med spørsmål knyttet til etterlevelse på personvernområdet innen offentlig sektor.

Vi mener for øvrig at det vil være mer hensiktsmessig å styrke Datatilsynet som sentral fag- og tilsynsmyndighet, snarere enn å opprette nye organer og fordele begrensede personvernrelaterte oppgaver på flere aktører. Avslutningsvis er vi noe skeptiske til å etablere et (nytt) rådgivende organ som skal drøfte prinsipielle spørsmål knyttet til behandling av personopplysninger.

2. Merknad til forslag om forbud mot biometrisk fjernidentifikasjon under kapittel 5

Personvernkommisjonen har anbefalt et generelt forbud mot bruk av biometrisk fjernidentifikasjon, herunder ansiktsgjenkjenning, i det offentlige rom, på bakgrunn av blant annet et «føre-var-prinsipp». Dette uten at forbudet avgrenses nærmere. Vi er enige i at enkelte av formålene slik teknologi kan anvendes for, bør være gjenstand for regulering. Forslaget fordrer imidlertid en nærmere presisering av begrepet *offentlig rom*, og grundige overveielser av kryssende hensyn som en slik regulering bør ta. Deler av teknologien som kommisjonen foreslår å forby er allerede i dag i bruk på offentlige flyplasser, og vi ser at den kan være både nyttig og nødvendig. Teknologien kan være utslagsgivende for gjennomføring av ulike offentlige lovpålagte oppgaver, eks. forbundet med entydig identifisering av mennesker i forbindelse med behandling av søknader om ID-kort eller pass, ved grensepasseringer, eller ved kontroll av noens identitet for registrering i et sentralt register.

3. Merknader til kapittel 6

Personvernkommisjonen har foretatt en grundig analyse av flere hjemler for viderebehandling av personopplysninger, herunder sammenstillingshjemler i særlovgivning, samt hjemler for deling mellom

forvaltningsorganer. Det vises særlig til Lintvedts vedlegg til kommisjonens rapport som kommenteres særskilt under punkt 4. Kartleggingen mangler imidlertid et bredere faktisk grunnlag, som kunne belyst de mange behandlingsaktivitetene i ulike offentlige virksomheter som rent faktisk medfører viderebehandling for andre formål, og som ikke direkte fremgår av de lovbestemmelsene en har gjennomgått. Eksempler på dette kan være når innhentede opplysninger gjenbrukes for å gi bedre offentlige tjenester, for vurdering av regelverkstiltak, for intern administrasjon mv.

3.1 Merknad til punkt 6.1.1. Hovedtrekk i digitaliseringspolitikken

Kommisjonen trekker frem «*kun-en-gang-prinsippet*» som skal bidra til effektivisering av forvaltningens saksbehandling, ved at de samme opplysningene som et organ allerede har innhentet og behandlet kan deles med andre organer som senere har behov for disse i forbindelse med egen oppgaveløsning. Prinsippet *kan* bidra til en mer effektiv saksbehandling og *kan* skjerme enkeltpersoner fra å måtte gi fra seg samme personopplysninger gjentatte ganger.

Kun-en-gang prinsippet reiser samtidig en rekke problemstillinger knyttet til oppfølging av enkelte av forordningens sentrale personvernprinsipper. Dette gjelder blant annet kravet til datakvalitet. Personopplysninger kan eksempelvis endres hos kildeorganet uten at dette blir fanget opp hos mottaker. Krav til datakvalitet kan også medføre behov for tilrettelegging av personopplysninger *før* deling for å sikre at de er adekvate for viderebehandling for andre formål på mottakers hånd. Den skisserte løsningen utfordrer også kravet til transparens ved at informasjon om nye mottakere ikke nødvendigvis gis til den registrerte, jf. kommisjonens gjennomgang under kap. 12.

3.2 Merknader til punkt 6.2.2 om automatisert rettsanvendelse og 6.2.3 om maskinlæring

Kommisjonen beskriver en offentlig forvaltning som i økende grad digitaliseres og som tar i bruk automatisering av rettsanvendelse, profilering og maskinlæring som del av beslutningsstøttesystemene. Det pekes på enkelte utfordringer som også Skatteetaten ser gjennom vårt arbeid med digitalisering. Vi slutter oss særlig til de hensyn som listes opp under beskrivelse av maskinlæring i punkt 6.2.3 om datamengde, datakvalitet, transparens og beslutningsstøttesystemer.

Vi savner imidlertid perspektivet om at offentlige virksomheter ikke bare digitaliseres, men også blir mer datadrevne. I dette ligger at man bruker data som en grunnleggende del av virksomhetens strategi og forretningsutvikling. Data tilrettelegges i større grad for viderebehandling til andre formål enn det opplysningene samles inn for, og større mengder data blir gjenbrukt, sammenstilt og analysert, jf. punkt 3 over. Slike ambisjoner kan legge føringer på virksomhetsutviklingen, også på områder som medfører særlig inngripende behandlinger, eks. på kontrollområdet.

Kommisjonen uttrykker samtidig enkelte «absolutte» påstander som etter vår oppfatning ikke alltid vil være i tråd med realitetene. En slik påstand går på at «forvaltningsskjønn ikke kan automatiseres», og det andre at «[resultatene] fra maskinlæring [...] aldri [kan] legges direkte til grunn som vedtak».

Vi antar at lovbundet forvaltningssskjønn som gir seg utslag i flere forvaltningsavgjørelser over tid vil kunne danne grunnlag for å automatisere regler som produserer treffsikre vedtak der skjønnet er automatisert. Man *kan* skrive kode med regler som fastsetter hvilke forhold som vil medføre et urimelig resultat, eller som med stor sannsynlighet fastsetter når «særlige hensyn» foreligger. I lovgivningen som kommisjonen har gjennomgått, finner vi flere eksempler der nettopp «skjønnet» skal kunne være en del av den helautomatiserte beslutningen, eks. kommisjonens egen gjennomgang under pkt. 10.3.4.

3.3 Merknad til punkt 6.4. om fragmentert tilnærming til personvern i offentlig forvaltning

Kommisjonen viser til at offentlig forvaltning mangler en helhetlig tilnærming til personvern og til dels opptre ukoordinert; at det ikke finnes en offentlig virksomhet med et overordnet ansvar for å vurdere den samlede bruken av personopplysninger og at Stortinget ikke gis kontroll over regelverket som påvirker personvernet. For å tette disse hullene foreslås det en ny tverrsektoriell personvernpolitikk, jf. foran, som skal gi personvernforordninger for den digitale forvaltningen og digitaliseringen generelt. De skisserte løsningene er ment å sameksistere med dagens digitaliseringsstrategi.

Vi er usikre på behovet for en personvernpolitikk som vi oppfatter skal være et sett med normer av ukjent karakter. Forvaltningen vil måtte forholde seg til slike nye «føringer», i tillegg til forvaltningens eksisterende ansvar for å overholde gjeldende regler i personvernforordningen. Her viser vi også til det omfattende øvrige regelverksarbeidet som pågår parallelt og som vil få betydning på personvernområdet, jf. pkt. 4.3.

Politikken oppfattes som norm som skal være tilpasset alle, både offentlige og private virksomheter. En «one size fits all»-tilnærming kan imidlertid være utfordrende å gjennomføre i praksis og kan etter vår vurdering forutsette en ressursbruk som ikke nødvendigvis er regningssvarende eller særlig hensiktsmessig. Vi kjenner oss heller ikke helt igjen i kommisjonens utsagn under pkt. 6.4.1.3 om «manglende helhetlig overblikk». Skatteetaten har allerede høyt fokus på personvern, vi har en etablert delingspolicy, og et omfattende sett av samarbeids- og informasjonsdelingsavtaler som gjelder for deling av folkeregister- og skatteopplysninger med andre offentlige og private virksomheter. Vi har koordinerte personvernmiljøer i hele organisasjon, en egen divisjon for informasjonsforvaltning, et personvernombud og personvernressurser i Skattedirektoratet som har et «dedikert ansvar for å jobbe helhetlig og horisontalt med personvern».

På enkelte konkrete områder innenfor en personvernpolitikk, kan vi imidlertid se **klare fordeler** med felles tiltak, som nevnt foran under pkt. 1:

1. Ved utarbeidelse av maler med personvernkrav som kan anvendes ved offentlige anskaffelser.

Dette vil medføre økt etterlevelse av personvernet hos så vel forvaltningen som private. Dette kan vurderes innført i forbindelse med arbeid med felles rammeavtaler for innkjøp av IT-løsninger som alle forvaltningsorganer kan benytte seg av, og som DFØ håndterer (se Markedsplassen for skytjenester).

2. Arbeid med å gi bindende regler i forskriftsform – det personvernkommissjonen beskriver som standarder for deling.

Disse vil måtte klargjøre ansvaret for overholdelse av de sentrale personvernprinsippene samt ivaretagelse av de registrertes rettigheter, mellom etatene som er involvert i informasjonsutveksling, både avgiver- og mottakerorganet, og ved å planlegge avsetting av midler til utvikling av tekniske løsninger som ivaretar disse prinsippene i alle ledd.

3. Maler for avtaler om delt behandlingsansvar mellom forvaltningsorganer der dette er aktuelt.
4. Utarbeidelse av presise og enkle felles maler for vurdering av personvernkonsekvenser før det etableres nye behandlingsaktiviteter som kan medføre høy risiko for personvernet.
5. Arbeid med å utarbeide felles informasjonssikkerhetsstandarder – krav som forvaltningen kan ta utgangspunkt i ved innkjøp av løsninger og ved egenutvikling av IT-løsninger.
6. Mer kunnskapsformidling i regi av Datatilsynet rettet mot offentlig forvaltning.

Vi støtter samtidig at en del av denne strategien omfatter arbeid med å harmonisere bestemmelsene i lovgivningen som påvirker datadelingen, og som forventes lagt til grunn for å effektivere *kun-en-gang-prinsippet*.

Skatteetaten deltar regelmessig i tverretatlig arbeid med nytt regelverk hvor det er aktuelt å bruke våre begreper i forbindelse med andres oppgaveløsning. Slik samhandling øker forståelsen hos de som vil bruke data, herunder personopplysninger fra et annet organ, og gir muligheten for å avklare ulikheter i begrepsbruk og tilpasninger i forkant av at nytt regelverk vedtas. Dette bidrar også til åpenhet rundt bruken av opplysninger på tvers av forvaltningsområder.

3.4 Merknad til punkt 6.4.1.3 om mulige årsaker til mangelen på helhetlig tilnærming

Vi er enige med Personvernkommissjonen om at en mer datadrevet forvaltning reiser enkelte etiske spørsmål som det ikke bør være opp til hvert enkelt forvaltningsorgan å løse alene. Videre støtter vi merknaden om at digitaliseringspolitikken ikke alltid tar inn over seg i tilstrekkelig grad hvilke lovendringer som er nødvendige for å realisere målbildet.

Vi er imidlertid noe skeptiske til det reelle behovet for å opprette et nytt organ slik Personvernkommissjonen foreslår, jf. over, og vil i utgangspunktet anbefale at man legger til rette for bedre utnyttelse og styrking av kompetansen i eksisterende organer. Forvaltningen vil ha færre aktører å forholde seg til, samtidig som man i større grad kan unngå uklarheter som følge av kompetansefordeling mellom etatene.

3.5 Merknad til punkt 6.4.2.1 om manglende vurdering av personvernkonsekvenser i lovarbeid

Vi er enige med Personvernkommissjonen i at det bør gjennomføres vurderinger av personvernkonsekvenser i lovarbeid når dette arbeidet særlig påvirker personvernet. En oppdatering av tilleggsveilederen til utredningsinstruksen om personvernkonsekvenser, samt en oppdatering av veilederen om Lovteknikk og lovforberedelse som beskrevet i punkt 6.4.2.4 i rapporten, kan etter vår oppfatning være nyttige tiltak.

3.6 Merknad til punkt 6.4.2 om utforming av lovhjemler

Kommisjonen retter søkelyset mot lovarbeid som bunner i vedtakelse av hjemler som gir adgang til behandling av personopplysninger til «vide formål».

Vi er i utgangspunktet enige i at særlig inngripende behandlinger må hjemles i lov, blant annet for å sikre den demokratiske kontrollen med slike regler. Rettsanvendelsen kan bli bedre når det foreligger tilgjengelige rettskilder som sier noe om formålene bak reglene. Forskrifter har sjeldent merknader og forarbeider tilgjengelig. Bruk av forskrift som rettslig grunnlag *kan* derfor gi grunnlag for tolkningstvil, særlig når fullmaksreglene i lov er vide. Vi mener imidlertid at detaljregulering av mer inngripende behandlingsaktiviteter fortsatt kan ivaretas gjennom forskrift i tråd med norsk rettstradisjon. Forskrifter er også mer egnet til å regulere behandlingsformer med den grad av presisjon som personvernforordningens prinsipp om formålsbestemthet oppstiller, og de kan endres raskere ved behov.

Videre peker vi på at detaljregulering i lov kan hemme fleksibilitet i utviklingen av metoder og fremgangsmåter. Offentlig myndighet som utøver kontroll, er avhengig av å kunne følge utviklingen i samfunnet og endre tilnærming til sine risikoområder i et raskt tempo for å gjennomføre sine lovpålagte oppgaver. Stortinget, Sivilombudet og domstolene vil alltid ha anledning til å kontrollere forskriftene etter at de er vedtatt.

3.7 Merknad til punkt 6.4.5 om profilering til kontrollformål

Vi støtter kommisjonenes redegjørelse under dette punktet. Vi er enige i at profilering til kontroll krever solid hjemmel i lov. Vi ønsker samtidig å påpeke at bruk av profilering alene som behandlingsaktivitet ikke omfattes av artikkel 22 i personvernforordningen slik kommisjonen synes å ha lagt til grunn flere steder i rapporten, se eks. punkt 6.4.2.3 og punkt 10.3.4. Artikkel 22 regulerer kun helautomatiserte beslutningsprosesser, med eller uten bruk av profilering i disse prosessene, jf. Personvernrådets uttalelser og veiledning om dette.

3.8 Merknad til punkt 6.4.3. om uklare roller og ansvar i samarbeid der det deles personopplysninger

Personvernkommissjonen anbefaler at ansvarsfordelingen i høyere grad bør lov- eller forskriftsfestes der deling av personopplysninger inngår som en del av større og mer komplekse samarbeid.

Vi kan som eksempel nevne at dette er tilfellet ved arbeidet med regulering av behandling av personopplysninger i en felles IT løsning i a-krimssamarbeidet. Dette reguleres i flere bestemmelser i a-kriminformasjonsforskriften, og vil suppleres med de involverte organenes felles personvernkonsekvensvurdering samt en avtale om delt behandlingsansvar.

Vi ønsker samtidig å påpeke at når det nasjonale lovverket benytter handlingsrommet i personvernforordningen til å fastsette egne regler om behandlingsansvar, må dette ansvaret ses i sammenheng med det rettslige forvaltningsansvaret. Instruksjonsadgangen etter personvernreglene må tilpasses instruksjonsretten etter forvaltningsretten. Det samme vil gjelde for omfanget av det enkelte organs ansvar overfor andre forvaltningsorganer det samarbeider med. Det vil antakelig ikke være mulig å kontrollere hvordan andre forvaltningsorganer behandler personopplysninger, og organene kan heller ikke overprøve eller sanksjonere misbruk som skjer hos andre organer.

Skattedirektoratet vil også vise til et etablert prinsipp med lang tradisjon i forvaltningspraksis knyttet til informasjonsutveksling. Forvaltningsorganet som er kilde for opplysninger som utleveres har et *selvstendig behandlingsansvar* frem til utlevering. Mottakerorganet blir selvstendig ansvarlig etter personvernregelverket for egen behandling av de aktuelle personopplysningene *etter mottak*. Det oppstår imidlertid ikke et delt behandlingsansvar i denne prosessen, og det skjer ikke en *overføring av behandlingsansvar* fra ett forvaltningsorgan til et annet, gitt at partene behandler personopplysninger for egne formål.

3.9 Merknad til punkt 6.4.3.2 om ivaretagelse av den registrertes rettigheter ved deling av data

Vi stiller oss i hovedsak bak beskrivelsene som gis under dette punktet. Dette gjelder særlig redegjørelsen under punktet om dataminimering. Delingsløsninger kan påvirke lagringsbegrensingsprinsippet ved at det lagres ny informasjon om de utleverte opplysningene for dokumentasjonsformål, uten at det foreligger ytterligere formål med behandlingen. Dette kan eksempelvis omfatte opplysninger om mottakers rettslige grunnlag, mottakers saklig begrunnede behov for opplysningene mv. Overskuddsinformasjon hos organet som deler behandles imidlertid ikke manuelt, da delingen foregår gjennom maskinelle grensesnitt. Personvernkonsekvensene av dette er dermed mindre inngripende. En kan likevel vurdere om slike konsekvenser bør reguleres nærmere gjennom forskriftsfestede delingsstandarder.

Kommisjonens forslag om å øke medbestemmelsesretten til den registrerte ved å åpne for at vedkommende kan samtykke til utlevering av opplysninger fra en annen offentlig virksomhet eller motsatt, å innhente/utlevere selv, er i utgangspunktet interessant. Vi antar imidlertid at en slik løsning kan være vanskelig å gjennomføre i praksis. Forslaget må ses i lys av eksisterende informasjonsplikter ved deling i regelverket.

Deling av opplysninger i offentlig forvaltning er som regel en del av myndighetsutøvelsen, og den må derfor være hjemlet i lov. Det rettslige behandlingsgrunnlaget i forordningen for viderebehandling i disse tilfellene

antas normalt å være artikkel 6.1 e). Forslaget til samtykke må dermed forstås som et supplement til lovbestemmelsene som gir adgang til deling. Samtykke alene er ikke tilstrekkelig, og vil vanskelig oppfylle vilkårene som forordningen stiller til samtykkets gyldighet. Vi ser imidlertid, som sagt, positivt på at et slikt forslag kan utredes særlig på områder der myndighetsutøvelsen kan medføre goder for den enkelte, eks. innvilgelse av stipend, godkjenning av søknader, mv. Vi mener imidlertid at forslaget vil ha mindre nytte på områder der delingen må være forutsatt i det offentliges regelverk, eks. når NAV trenger skatteopplysninger for beregning av trygdeytelser og hvor delingen allerede er hjemlet i lov.

4. Generelle kommentarer til den eksterne utredningen om «Kravet til klar lovhjemmel for forvaltningens innhenting av kontrollopplysninger og bruk av profilering», av Mona Naomi Lintvedt

Kommisjonen har gitt stipendiat Mona Naomi Lintvedt ved UiO i oppdrag å utarbeide en utredning som vedlegg til kommisjonens rapport, med særlig vekt på bruk av profilering til kontrollformål i offentlig forvaltning. I utredningen vurderes Skatteetatens og NAVs hjemler for innsamling og sammenstilling av personopplysninger spesielt, og Lintvedt ser blant annet på forarbeidenes «svake vurdering» av lovhjemlenes forhold til Grunnloven § 102, EMK art. 8 og personvern hensyn generelt.

Etter Skatteetatens vurdering gir vedlegget en grundig gjennomgang av våre innhentings- og kontrollhjemler, samt de nyere lovbestemmelsene som åpner for større adgang til viderebehandling for andre formål, herunder veiledning-, analyse-, kontroll- og statistikkformål, samt profilering.

Vedlegget peker på at Skatteetatens hjemler gjennomgående er svært vide, at bestemmelsene ikke konkretiserer hvilke kategorier personopplysninger som er nødvendig for oppgaveløsningen og at mye er overlatt til den enkelte saksbehandlers skjønn, spesielt i forbindelse med saksbehandleres vurderinger om personopplysningene som innhentes er «nødvendige» i en gitt kontroll. I vedlegget stilles det også spørsmål ved om ikke slike vurderinger skulle vært avklart i lov eller forskrift. Dette kunne gitt større forutberegnelighet og mulighet for etterprøving av etatens praksis og behandling generelt.

Skatteetaten forholder seg til etablert lovgivningspraksis, med rammelover, tilhørende forskrifter, bruk av forvaltningens skjønn innenfor rammene av god forvaltningsskikk, samt annen ulovfestet forvaltningsrett, for å legge til rette for effektiv gjennomføring av lovpålagte oppgaver. Etter vår oppfatning er det ingen motsetning mellom etablert praksis på dette området og personvern hensyn.

I vedlegget stilles det spørsmål ved om forvaltningen i tilstrekkelig grad benytter handlingsrommet i forbindelse med lovarbeidet til å være mer spesifikke på hvilke personopplysninger som kan være gjenstand for nærmere behandling. Det følger imidlertid av personvernforordningens system, jf. artikkel 6.3, at opplysningene som kan behandles kan være noe generelt utformet. Lovgivningen på skatteområdet i mange andre europeiske land er utformet etter tilsvarende mønster. Vi kjenner imidlertid til at Sverige har en egen lov om informasjonsbehandling av opplysninger om skatteforhold.

I vedlegget fremkommer det at profilering som selvstendig behandling, uavhengig av om den inngår i en helautomatisert beslutningsprosess, rammes av artikkel 22, og at dette medfører at rettsgarantiene i den samme bestemmelsen må følge av nasjonal lovgivning. Vi viser her til våre merknader under punkt 3.7 over. Artikkel 22, herunder nr. 2 bokstav b) oppstiller kun vilkår knyttet til helautomatiserte prosesser, med eller uten profilering, som medfører en avgjørelse eller beslutning som vesentlig påvirker den registrerte. Rettsgarantivilkåret gjelder ikke særskilt for profilering som selvstendig behandling. Så er vi for øvrig langt på vei enige med Lintvedt om at generelle personvern hensyn tilsier at slike vilkår *burde* stilles, også ved profilering til kontrollformål.

Vi ønsker samtidig å påpeke at punkt 4.1.1 om at «opplysningene skal også oppgis uavhengig av avtalefestet eller lovfestet taushetsplikt som vedkommende skattyter eller tredjepart er pålagt» er noe unyansert. Vi viser til at lovbestemt taushetsplikt går foran tredjeparters opplysningsplikt, jf. Prop. 141 L (2011-2012) s. 27. Loven åpner altså kun helt unntaksvis, og i svært avgrensede tilfeller, for at taushetsplikten viker for tredjeparters opplysningsplikt.

Vennligst oppgi vår referanse ved henvendelse i saken.

Med hilsen

Erling Solberg
Fagdirektør
Juridisk avdeling
Skattedirektoratet

Jaime Espantaleón

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ikke håndskrevne signaturer.